

ТРИФОН КУНЕВ И ПРОПАГАНДНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКАТА СЪПРОТИВА СРЕЩУ ВЛАСТТА В БЪЛГАРИЯ 1945–1946 Г.

Наталия Христова

През 1987 г. тогавашният председател на Съюза на българските писатели по някакъв повод се беше заинтересувал кой е първият председател на съюза след 9 септември 1944 г. Какви чувства е изпитал представителят на „априлското поколение“ поет, когато е разбрал, че този негов предшественик е Трифон Кунев и че същият човек, останал в съзнанието на по-младите от онова време като „реакционер“ и „народен враг“, е бил отгоре на всичко и първият следдеветосептемврийски директор на Народния театър, не знаем.

Факт е, че на официален форум – конгреса на СБП – Л. Левчев спомена името на Тр. Кунев. И както беше практиката в онези години, това се прие като знак за премахване на табуто върху неговата личност. Знак, който остана без последствия още няколко години...

Разказвам случая, защото ми се струва, че той е твърде ярко свидетелство за политическите нрави в нашата страна. Традиция е властващите да зачеркват с лекота не само отделни творци, но и цели групи, дори етапи от историята и културата на собствения си народ.

В случая става дума за забранявания и забравен поет, сатирик, главния редактор на в. „Народно земеделско знаме“ в средата на четиридесетте години Трифон Кунев.

Една впечатляваща и популярна тогава личност. С едрата си фигура, с широкополата шапка и с бялата си брада Тр. Кунев въздейства през 40-те години върху повечето хора така, както от 60-те години насетне въздейства Радой Ралин – като ходещата будна съвест на нацията.

Малтретиран и незаконно арестуван в навечерието на из-